

[Vagn Bro.]

store Dyr fra Aabenbaringen, hvilket man vel har Lov at paastaa er Radikalismens Betragtninger i stille Stunder i Forholdet til den høje Minister. Den nye Radikale, Landsretssagfører Hr. Lannung, gik endog saa vidt i Valgkampen, at han udfordrede Ministeren. At Radioledelsen forskaanedes os for dette private Regeringsvælgermøde, maa høre til Radioens Fortjenester. Forholdet blev imidlertid i Landstinget, at Det radikale Venstre gik med, og at der indførtes nogle, ogsaa efter min Mening, Forbedringer, det vil sige, en Modificering af Indskrænkningen af Princippet.

Vi fra Venstres Side er ikke imod paa-krævede Ændringer, men vi har været, og vil være Tilhængere af det videst mulige Hensyn til Offentlighedsprincippet, der betyder Offentlighedens Kontrol paa Omraader, hvor en saadan Kontrol har vist sig nødvendig gennem Slægtled. Anklagemyndigheden og Dommerne er Mennesker som alle andre. Rutine og Forhørsmetoder i lukkede Retssale kan være farlige. Dette vil jeg gerne have Lov til paa mit Partis Vegne at sige ved denne Lejlighed, og det vilde egentlig være godt, om den ærede socialdemokratiske Ordfører ogsaa her vilde fremsætte lignende Bemærkninger om Offentlighedsprincippet. For den autoritære Stat er lukkede Døre en Nødvendighed, for Demokratiet maa de lukkede Døre være Undtagelserne.

Jeg har paa et enkelt Omraade tidligere gjort mig til Talsmand for en Indskrænkning i Princippet, nemlig naar det vil være til Gunst for den enkelte, navnlig unge, tiltalte, der ikke ønsker Offentlighedens personlige Pine. Naar han selv ønsker lukkede Døre og han har sin Forsvarer ved sin Side, saa er det ubetænkeligt. Det Standpunkt har Rigsdagen jo tidligere været inde paa og i nogen Maade taget til Følge. I dette Lovforslag drejer det sig imidlertid om andre Hensyn: For det første en Udvidelse af lukkede Døre af Hensyn til Statens Forhold til fremmede Magter og for det andet af Hensyn til Sagens Opklaring. Jeg erkender, at betydelige Forbedringer i Forhold til det oprindelige Forslag efter min Mening er indført, men vi maa stadig nære visse Tvivl om, hvorvidt de her foreslaaede Indskrænkninger i Offentlighedsprincippet er nødvendige. Naar vi i denne Lovgivning har taget det sædvanlige Hensyn til Statens Forhold til fremmede Magter — det er jo nemlig Sagen, at det har vi allerede i Loven —, saa maatte man vel heri have givet Domsmagten til-

strækkelig Beføjelse til at værne Samfundets Interesser i saa Henseende. Naar man nu føjer til „eller særlige Hensyn til disse“, saa betyder det ganske vist efter min Mening ikke meget, men det er et Spørgsmaal, om denne Bestemmelse ikke kunde have været undgaaet.

I Bestemmelserne om Sagens Opklaring er der foretaget Ændringer i 4de Stykke, Nr. 2, i Lovens § 29. Den Bestemmelse, det særlig drejer sig om, er følgende:

„naar særegne Omstændigheder giver Grund til at antage, at Retsmødets Offentlighed paa afgørende Maade vil være til Hinder for Sagens Oplysning“.

Jeg finder ganske vist, at skulde der være Konsekvens her, saa maatte det komme an paa Sagens Oplysning slet og ret, men „paa afgørende Maade“! Jeg maa tillade mig at spørge: Hvad er det egentlig for et Skøn at lade Domstolene komme ud for? Den Politimester, der med Styrke i Stemmen anfører, at Offentlighedens Tilstedeværelse paa afgørende Maade vil være til Hinder for Sagens Oplysning, vil uden egentlig Underbyggelse af denne Paastand faa mangfoldige Dommeres Øren, maaske ogsaa Dommere, der i Forvejen ikke er begejstrede Tilhængere af Offentlighedens og Pressens Kontrol. Jeg finder i det hele taget, at vi atter her, hvis dette vedtages, vedtager en saare udflydende Kompromisbestemmelse.

Med Hensyn til Ændringsforslaget til Retsplejelovens § 1017 a om den offentlige Omtale af særlige Forhold skal jeg kun bemærke, at Ændringen her i høj Grad er blevet afsvækket i Forhold til det oprindelige Forslag; det maa erkendes.

Jeg har saa kun et Par Bemærkninger til de særlige Spørgsmaal vedrørende den saakaldte Efterforskning. Jeg tænker her paa Politiets udvidede Myndighed i Henseende til Ransagning. Man vil her maaske sige, at Myndighedsudvidelsen ikke er synderlig omfattende, men jeg siger, at man ved Dryp efter Dryp udhuler rimelige Hensyn til Princippet og et Hensyn til den enkelte, der meget vel kan forenes med Hensynet til Samfundet. Selv efter den gældende Bestemmelse vil Politiet netop paa de alvorlige Forbrydelsers Omraade — og det er jo dog kun dem, vi her ved denne Forhandling skal tage Sigte paa — let kunne faa efterfølgende Godkendelse af foretagen formentlig nødvendig Ransagning, idet Ransagningens Ojemed, hvis den ikke var foretaget, vilde forspildes. I øvrigt kan det sædvanligvis ikke skade, at sigtede eller mistænkte er til Stede. I Almindelighed